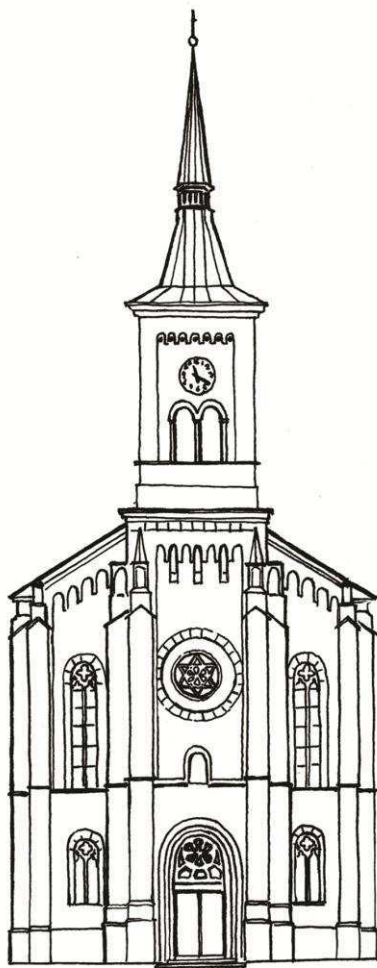

4/2012

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK
SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangelnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

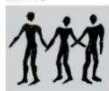
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Romana Špačková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2012 (XIV). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna. ■|■|■|■|■|■

Do času chmurných předpovědí

na prahu letošního jara nás čtenáře, posluchače, diváky, uvádí takřka cokoli, s čím přispěchají sdělovací prostředky všech druhů, typů a barev. Je to jako obskurní módní přehlídka. Letos na samém začátku jara je v kursu šedá až černá. Odstínů mají kupodivu dost, ale jeden je pochmurnější než druhý: Strach ze zdražování, z nezaměstnanosti, z nedostatku prostředků na cokoli, co by měl poskytnout stát a jeho instituce. Máloco se opakuje tak často, jako slovo „krize“. Užívá se tak hojně, že uživatele jenom málokdy napadne, co to slovo vlastně znamená. Slovo „krize“ znamená v naší řeči přibližně tolik jako „soud“. Krize je hluboké zpochybnění něčeho, co vypadalo jako nepochybné, samozřejmé, zaručené.

Myslím, že i vám se často naskytne příležitost naslouchat hořkým steskům. Zní to asi takto: Já jsem přece současné hospodářské potíže a společenské zmatky nezavinil. Proč je mám snášet? Proč se někdo nepostará, aby to dolehlo jenom na ty, co na tom nesou vinu?

Hlasitost takového ptaní znesnadňuje možnost začít se zabývat úvahou – co když je to všechno jinak? Co když je krize, o které se už pár let mluví, ve skutečnosti už dávnějšího data, jenom jsme některé její projevy dříve málo vnímali? A opravdu má jenom a výhradně jakési hospodářské příčiny? Co když je její původ doopravdy hlubší? Mohlo by se stát, že tkví až kdesi, kde začíná a vzniká prostor lidských vztahů. Mohlo by se stát, že to prvotně není krize postihn timer hospodářské jevy, neboť jde o to, co má původ v lidském rozhodování, v lidském nitru.

Přednesu tedy zkusmé tvrzení: Ano, prožíváme krizi. Je to krize lidských duší.

Krize tuším začíná, když už se nedaří přehlížet a zakrývat škodlivé jevy, kterých se nahromadilo tolik, že jsou schopny rozvrátit dosavadní zavedený systém.

Myslím, že se nám podařilo zavést způsob spoléhání na zásluhy, které si člověk nashromáždil. Třeba si je uchovává jako záruku bezstarostné budoucnosti, neřku-li (ve svém věku) bezstarostného stáří. Nebo mají zaručit, že my zaslužíme budeme čím dál zdravější, spokojenější, výkonnější, rychlejší. A ony zatím zásluhy školních jedničkářů, výkonných a uznávaných pracovníků (dříve hrdinů které si práce), těžce zkoušených rodičů, poskytovatelů moudrých rad atd. atd. jaksi stále ještě neutvářejí dost hustou síť k pokrytí toho, co v každodenní skutečnosti schází. Ani jednotlivě, ani sneseny na velikou hromadu, nejsou silnější, než bývá zlé vůle a zlé úmysly, hloupost, sobectví, kořistnictví, bezohlednost, jednání vedené heslem: Po mně potopa.

To vše prý vychází z lidského srdce. Události, kterým se někdy říká krize, odkazují ke kritické nedostatečnosti lidského nitra. V té nikdo z lidí není schopen odčinit vlastní minulost a napravit sám sebe, natož pak abychom napravovali svět – byť i hlasitým upozorňováním na velikost nějakých lidských zásluh.

Nevím, jaká stanoviska by k této domněnce zaujali odborníci z řad ekonomů, sociologů, politologů, psychologů, futurologů a zaměstnanců někdejšího Prognostického ústavu. Asi by to byla stanoviska rozličná, ale vesměs odmítavá, a já neodborník bych je neměl jak popřít.

Zajímavé je však stanovisko vyjádřené v jedné zprávě staršího data. Ta hovoří o tom, co se stalo, když se podařilo přivést jeden lidský příběh do úděsné krize. Už to nemohlo být horší. Jednou na Velký pátek skončilo vše v bezvýchodnosti a rezignaci, po níž už prý nemůže nikdy nic dobrého následovat.

A Bůh, který má na paměti naši budoucnost, právě tam, na dně lidských možností, v nejhlubší krizi, otevřel novou cestu. Ještě než přišlo ráno prvního dne po sobotě, kdosi odvalil balvan u východu z Ježíšova hrobu, a když vycházelo slunce, byl z něj už signál nové cesty k nové budoucnosti.

Ukázalo se, že žádná lidská situace není tak kritická, aby bránila v možnosti vzhlednout k tomu, jenž pro nás tvoří novou perspektivu. A když si ji drze přivlastní i ten, kdo opravdu nic nemá, ukáže se, že je to pro něj. Bůh zachraňuje, a zdá se, že začíná u těch, kdo nemají nahromaděno zásluh. Rozpoznání, že na nás doléhá krize, je velmi nadějně. Povzbuzuje totiž k důvěře, že potkáme Boží zastání a vysvobození k novému životu.

Jaroslav Vítek

BYLO

Mládež a konfirmandi ze sboru Brno I ve Strměchách

První březnový víkend se mládež a konfirmandi z prvního brněnského sboru vydali do Strměch. Již tradiční akce se nesla v jarním duchu. Tentokrát byla velkým oříškem už cesta do Strměch. Rozhodli jsme se, že nepojedeme vlakem jako každý rok, ale autobusem. Je to kratší, rychlejší a levnější. Leč

autobus jel plný, takže jím jelo jen pár lidí, zbytek počkal na vlak. To vím ale jenom z vyprávění. Protože jsem nemohla z Brna jet už odpoledne, došla jsem do Strměch až pozdě večer. Nestihla jsem tedy ani večerní program, kdy Jiří vyprávěl o tom, jak funguje naše církev a náš sbor. Sobotní dopoledne jsme se věnovali rozebírání Otčenáše. Naším úkolem bylo říct jeho jednotlivé části svými vlastními slovy. Po obědě jsme si vytáhli karimatky, uvařili si čaj, našli sušenky a užívali jsme si před farou hřejivých slunečních paprsků. Odpoledne jsme šli na vycházku. Potkali jsme vypuštěné rybníky, krásnou kapličku, málo sněhu a hodně bahna. Večer nám Jiří promítl prezentaci o rozdílech mezi jednotlivými křesťanskými církvemi. V neděli jsme se zúčastnili místních bohoslužeb, uklidili faru a vydali se na cestu domů.

Jana Vondrová

Na skok do Apeldoornu

Je-li článek nazván takto, nabízí se v úvodu hned několik otázek. A vůči čtenářům by bylo slušné, kdybych je neopomněla a alespoň krátce zodpověděla, tedy:

Otázka první: Co a kde je Apeldoorn?

Apeldoorn je královská vesnice, tedy dnes už vlastně město v nizozemské provincii Gelderland. Je přívětivé, úhledné, od Brna poměrně dost vzdálené a členy sboru Brno II již dlouhá léta oblíbené. Blahoslavští totiž s apeldoornskými protestanty udržují již více než dvě desetiletí přátelství a poměrně čile se navzájem navštěvují.

Otázka druhá: Jak dlouhý tedy byl ten skok?

Zaskočit si jen tak na návštěvu do Nizozemí by snad dokázal jen Maxipes Fík se svými famózními péry z divanu. My v Blahoslaváku takoví skokani nejsme, ale protože jsme si chtěli připomenout, co už jsme všechno s Holanďany za ta léta zažili, zaskočili jsme si k nim na jeden den myšlenkově.

Otázka třetí: Co se to tedy u všech všudy v Blahoslaváku dělo?

Krátce řečeno: Holandský den.

V sobotu 10. 3. se v Losově sále v rámci tohoto dne konal turnaj v Sjoelbaku a posléze projekce videa a fotek z všemožných návštěv Apeldoornských v Brně a Blahoslavských v Apeldoornu. Pokud by se někdo ptal, co je zase u všech všudy Sjoelbak, je to velká stolní hra, kterou jsme pro podobnost hracích kotoučků s olomouckými syrečky přejmenovali na „tvargle“. Tvargle mohou hrát jednotlivci od útlého do nejpokročilejšího věku, a to i společně. Při hře se posílají dřevěné tvargle po bezmála dva metry dlouhé hladké hrací dráze do označených branek. Dělá to pořádný rámus a je u toho spousta legrace. Našeho turnaje dvojic se zúčastnilo 15 týmů, z čehož jeden byl dokonce mezinárodní a s nizozemskou účastí (a není jistě náhoda, že se v celkovém pořadí umístil na medailové pozici).

Po zápolení ve tvarglích jsme společně usedli k českému obědu s holandským názvem: měli jsme vynikající holandské řízky a degustovali jsme více než 7 druhů bramborového salátu. A abychom nezůstali jen u tělesných požitků, vyslechli jsme si po obědě část Chvály bláznovství od Erasma Rotterdamského. Odpoledne už přišlo ke slovu zmíněné video a fotky. Záznam, který byl laskavou péčí Igora Osvalda zdigitalizován a přílehlavými slovy Jarka Vítka okomentován, zachycoval Brno v roce 1988. Věru bylo na co se dívat, pamětníci vzpomínali a nepamětníci byli překvapováni. Vzpomínky a překvapení nás čekaly i při sledování fotek, které pro tuto příležitost ochotně zapůjčili mnozí členové sboru. Mapovaly všechny naše vzájemné návštěvy od roku 1992. Mnohdy jsme se usmívali, když jsme viděli známé tváře omlazené třeba o dvacet let.

Ačkoliv ten skok do Apeldoornu nebyl dlouhý, určitě stálo za to zaskočit.

Saša Hauserová

EVANGELICKÉ KOSTELY

Nosislav

Území, na kterém se rozkládá sbor v Nosislavi, bylo v době reformace českobratrské. Po Bílé hoře r. 1625 byl na faru opět dosazen římskokatolický kněz. Pro obyvatele obce je nejsmutnějším rokem rok 1645, kdy až na 74 obyvatel všichni vymřeli na choleru, pak se obec postupně vzpamatovala. Na prahu tolerance proběhla v roce 1779 v Nosislavi „misie“ vedená páterem Jestřábským, například kdo nepolíbil krucifix, byl bit a dán do žaláře. Není se čemu divit, že „misie“ vyvolala velké nepokoje. Násilnictví vyústilo v žádost k císaři o povolení evangelictví. (Text je v knize I zůstávali v učení

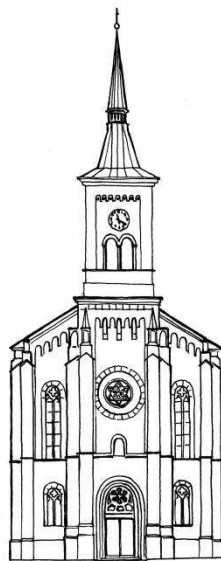
apoštolském, 2011, str. 168). Iniciátory stihl trest čtyřdenních prací v okovech.

Brzy nato byl vydán toleranční patent a nosislavští již 31. 12. 1781 vytvořili reformovaný sbor, první na Moravě. V letech 1783 – 84 si postavili toleranční modlitebnu a ta početnému sboru sloužila 100 let (fotografie modelu je v již uvedené knize). Prvním pastorem sboru se stal významný moravský kazatel Michal Blažek, pocházející ze Senice v Uhrách (Slovensko).

Za faráře Daniela Nešpora si sbor postavil prostorný chrám. Základní kámen byl položen 15.10.1872 a kostel byl posvěcen 8.10.1876. Chrám je trojlodní, novorománský s polygonálním presbytářem, čtyřbokou věží v ose vstupního průčelí. Díky Encyklopedii Zdeňka Nešpora (2009) máme o kostelu podrobné informace. Projektantem je arch. František Schmoranz st. (c.k. chrudimský konzervátor), stavbu provedl Karel Reim ze Židlochovic za 50 000 zlatých a sbor ji zaplatil bez jakékoli pomoci. Toleranční modlitebnu pak po postavení kostela zbořili.

Hřbitov v Nosislavi byl založen r. 1852, pak byly hřbitovy založeny i v dalších obcích. Sbor si pořídil faru, školu, a 5. 7. 1913 byl odevzdán svému účelu Husův dům přestavěný z bývalého hostince. Za faráře Pokory byl vybudován sirotčinec (1910-1922), který pak byl přemístěn do Myslbořic. Sbor má a měl řadu kazatelských stanic: v Příbících (tam je moderní modlitebna), Přísnoticích, stanice v Rychmanově, ve Vojkovicích a Cvrčovicích byly převedeny pod jinou farnost nebo zrušeny. Sbor byl velmi početný, také netrpěl chudobou, vznikly z něho farní sbory v Miroslavi, Nikolčicích a i v Brně. Ještě jedna zvláštnost - nosislavští mají dechovou hudbu, která doprovází společný zpěv při pohřbech. A jedna radostná zpráva - po roce 1989 se evangelíci sblížili s katolickou farností, což bylo dříve nemyslitelné. Sbor skutečně žije, dbalo se tam na kázeň, a s pomocí Boží udržuje sbor své budovy.

Jiří Novák

CO VY NA TO

Zpráva z tisku

Zpráva první: „Propuštěnému knězi nabídli práci řezníka. Kněz se ocitl v evidenci úřadu práce a řeší holou existenci. Úřad práce mu nabídl rekvalifikaci na řezníka. "Chvilku jsem o té práci uvažoval, protože člověk se

nějak žít musí, jenže proto jsem přece tak dlouho nestudoval", zkroušeně vypráví osmatřicetiletý muž." MF DNES 24. 11. 2011.

Mnoho lidí, kteří se ocitnou bez práce, si mohou postesknout i písní „Sedm let jsem v Písku študýroval..." V dnešní hektické době počet nezaměstnaných roste. Je to z různých důvodů a u každého asi z jiných. Ale co s tím? Nezaměstnaných je už tolik, že i členové našeho sboru se „náhodně“ potkávají na chodbách úřadu práce. Taková nečekaná setkání jsou vlastně příjemná. V té anonymitě konečně nějaká známá tvář. A také i zde jistě platí, že kde se sejdou dva nebo tři v Kristově jménu, stojí pod jeho zaslíbením a On sám je přítomen uprostřed nich. Možná to právě zde platí mnohonásobně. Ten, který vidí do lidských srdcí, určitě ví, jak moc je třeba pomoci.

Zpráva druhá: *„Devět stovek vojáků, padesátka koní a dvacet děl se utkají na bitevním poli u Tvarožné k 206. výročí bitvy tří císařů. Napoleon přijede až z USA."* MF DNES 28. 11. 2011. **A co na to neznámý voják?** *„Je strašná zima. Hledím vpřed. Bubny vedou do války. Je to moje bitva. Krásně se obleču. Uniformu vyšňořím. Ničeho se nebojím. Chci žít. Neumírej. Běž do toho. Je to euforie. Jdeme vpřed. Bubny duní. Jsem mlád. Vím, co chci. Ví to i kamarádi vedle mě. Vedu si statečně..."* (úryvek z pocitů neznámého vojína, jak ho prezentuje audiovizuální pořad v památníku bitvy u Slavkova).

Kdo z nás může vědět, co cítí neznámý voják před bitvou? Úryvek na nás působí neadekvátně. Proč tak blábolí? Kdo z nás si dovede představit, co prožívá voják před bitvou?

A kdo si dovede představit, co prožívá před „bitvou“ uchazeč o práci? Na pracovních pohovorech mohou nezaměstnání blábolit podobně jako neznámý voják. Opakovaná odmítnutí člověka poznamenají. Žena, která se zpočátku strojila a hodinu upravovala, se po čase jen učeše a něco na sebe hodí. Vždyť je to stejně jedno. Stres a strach z odmítnutí vystřídá letargie. Neznámý voják a neznámý uchazeč na tom nejsou moc dobře. Jsou pod velkým tlakem, ve stresu a současně apatičtí. Nad uchazečem mají moc jak úřednice úřadu, které si servítky rozhodně neberou, tak úřední šiml (i v té bitvě bylo mnoho koní), jehož kopyty jsou razítka a sedlem papír. Každá přijímací komise je zvýhodněna již od počátku početní převahou. Na uchazeče si pěkně posvítí a podrobí ho křížovému výslechu.

Dlouhodobě se to vydržet nedá. Musí přece existovat nějaké východisko. Známi. Protekce. Jít dělat agenta s teplou vodou či obchodníka s deštěm, kterým dnes už každý zavírá dveře před nosem a pokládá telefony. Na ulici se skrz ně pomalu nedá ani projít. Takže zase opakovaná odmítnutí jako náplň práce. A placen je pouze úspěch.

A přece nejsou opakovaná odmítnutí prokletím. Možná stojíme jen u špatných dveří. Nebo je chyba v systému. Systému dveří. V divadelních hrách existuje „Deus ex machina“. Pochází z antického divadla. Je to způsob, kterým antičtí dramatici řešili zdánlivě neřešitelnou situaci, do které se dostal hlavní hrdina. V takovém momentě byl na jeviště prostřednictvím

mechanického zařízení spuštěn nějaký bůh v podobě sochy a situaci rozřešil. Nyní se tak označuje princip náhlého a nečekaného vyřešení situace.

Steve Jobs ve svém nejslavnějším projevu pro promující studenty Stanfordovy univerzity v roce 2005 radí: „Hledejte něco, co budete milovat. Práci strávíte velkou část svého života. Jedinou cestou k tomu, abyste se cítili spokojeni, je dělat to, o čem jste přesvědčeni, že je to velké a dává to smysl. Jako u všech záležitostí srdce, i tady platí – až takovou práci najdete, poznáte to.“

Zpráva třetí: *„Lidský plod ve 30. týdnu těhotenství umí něco, co pár let po narození řada lidí zapomene: usmívat se a smát.“* MF DNES 26. 11. 2011. Všem nezaměstnaným přeji, aby našli takovou práci, kterou budou milovat, aby se mohli usmívat aspoň tak, jako plod ve 30. týdnu těhotenství, a aby je zabezpečila materiálně. Aby je nesvíral strach, který je špatný rádce, ale aby je uvolňovala a osvobozovala láska.

Eliška

Práce, zaměstnání, nezaměstnanost

Mít práci, mít co na práci, to rozhodně neznamená jen mít zaměstnání. A často se na to zapomíná. To, jestli je člověk užitečný (nebo ne), se zdaleka nevyčerpává jen tím, jestli je také v běžném slova smyslu zaměstnaný. Na druhou stranu, být bez zaměstnání v tak zvaném produktivním věku, tedy být nezaměstnaný, znamená kromě finančních obtíží často také pochybovat o své vlastní užitečnosti. Nezaměstnanost s sebou mnohdy nese pocit méněcennosti, dlouhodobé shánění zaměstnání zase frustraci, někdy až dojem vlastní nepotřebnosti, a také jakýsi stud nad tím, že člověk do práce nechodí. Vzhledem k tomu, jak často se lidé baví o práci, popřípadě o starostech s ní spojených, ocitá se nezaměstnaný člověk jaksi na okraji, protože do podobných hovorů má jen málokdy čím přispět, popřípadě se ostýchá mluvit o starostech spojených se stavem bez práce. Mít zaměstnání je prostě normální a kdo je nemá, stává se nenormálním, a tím pádem i trochu vyvrženým. Je pro mě šokující sledovat, kolik předsudků se v dnešní době stále ještě pojí s nezaměstnaností, dokonce i v našich sborech. Jako by snad platilo, že ten, kdo je nezaměstnaný, o zaměstnání ani nestojí. Jako bychom nevěděli, jak těžko se dnes shání práce, dokonce i lidem ověřeným vysokoškolským titulem nebo pro svůj obor jinak kvalifikovaným. A přitom právě společenství našich sborů mohou pomoci tam, kde se nezaměstnaným nedostává kontaktů, ať už těch, které by mohly vyústit v pracovní nabídku, nebo jen těch běžných, zcela lidských a podpůrných. Je-li církev lodí, budme na jedné palubě i s těmi, kteří momentálně nejsou u vesla, a neobracejme se k nim zády.

Saša Hauserová

Žalm 22

Máme před sebou text vpravdě velkopáteční. Jenže v nadpisku čteme ne „pro Ježíše“, ale „pro Davida“. Žalm pro každého, kdo je pronásledován, tupen, opuštěn svými blízkými a přece nepřestal doufat v Boží pomoc.

Již ten začátek je naprosto zásadní: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Stěžovat si na to, co že to je za Boha, když dopouští zlo, je oblíbená argumentace proti Bohu. Ale všimněme si zásadního rozdílu mezi otázkou „Bože, proč jsi mě opustil?“ a otázkou „Proč Bůh tento svět opustil?“. Dokud Bohu říkáme „Ty“, dokud je pro nás partnerem v dialogu, dá se ještě něco dělat. Ve chvíli, kdy nemluvíme s někým, ale o někom, přestává pro nás být partnerem. Už nás nezajímají jeho názory, protože jediné důležité jsou ty naše. Když nemluvíme s Bohem, ale o Bohu, tak jakoby samému Bohu zavíráme cestu k vyřešení našich problémů.

Žalmista ale s Bohem celý život počítal a hodlá dál počítat. Pokračuje ne stížností na Boha, ale rozhovorem s Bohem. Jenže tento Bůh mlčí. V takovou chvíli nic nepomáhají zkušenosti předků či zkušenosti kohokoliv jiného. Co na tom, že jiní úpěli k Hospodinu a unikli zmaru, doufali v něho a nebyli zahanbeni?! Žalmista úpí a doufá, ale zůstává sám.

Tedy sám – někdy by i člověk toužil být se svým zoufalstvím sám. Jenže přichází posměvači a mrchožrouti, kteří se pasou na cizím neštěstí. Nic tak nepotěší jako neštěstí druhého. A zvláště je-li to pád toho, který byl tak úspěšný, ten, který se vyhříval na slunci Hospodinovy přízně, pak to těší mnohonásobně více. „Jen ať vidí, o čem je život!“ pošklebují se posměvači a potřásají hlavami. „Jen ať si užije pánbíčkář! Bůh si ho přeci oblíbil! Jen ať vidí, že ta jeho víra mu bude stejně houby platná!“

„Žalm pro Davida.“ Pro Davida, když stál před Goliášem, který se mu posmíval a zlořečil skrze své bohy... Pro Davida, když prchal před Saulem a posmíval se mu opilý Nábal... Pro Davida, když prchal před Abšalómem a Šimeí, syn Gérova mu zlořečil a házel kamením po něm i po jeho služebnících... Pro Davida, když se proti němu vzbouřil Šeba a volal, že Judejci snad, ale on a severní Izraelci nemají podíl v Davidovi a sám se prohlásil izraelským králem... Pro Davida, když svedl Bet-Sabé, ženu Uriášovu, a dítě, které z tohoto hříchu vzešlo, přes všechny modlitby zemřelo... Žalm pro krále, kterému se pošklebují jeho vlastní poddaní, protože ani Hospodinovu pomazanému se nevyhne bolest a s ní posměšky těch, kteří se tak rádi na cizí bolesti pasou...

Žalmista zůstává sám. Bůh ho opustil, přátelé zradili a jeho samého už opouští síly. Svaly měknou jako vosk a srdce, které tak dlouho statečně tlouklo, už není skoro ani slyšet. Dochází síly. Zbývá jen žízeň, vyschlý jazyk přilepený k patru brání možnosti být jen promluvit. Prach se už brzy navrátí v prach. Už nemá nic. I o to poslední, co měl, o jeho plášť, se teď dohadují a losují o něj ti, od kterých čekal pomoc a zastání. A ostatní, kdo tu postávají, to už je jen zástup čumilů.

Je to konec?! Ještě ne. Bůh je stále ještě „ty“, ne „on“. Nebud' mi vzdálen, Hospodine, má sílo, pospěš mi na pomoc! Mám už jen ten život – zachraň mne, Bože. Zachraň mne před lvem i jednorožcem, zachraň mne před nepřáteli lidskými i nadzemskými. A tys mi odpověď.

Takto to rozpoznal David, když nakonec porazil Goliáše, po útěku před Saulem se stal sám králem, když náhle zemřel opilec Nábal, a jeho moudrou a krásnou manželku Abígail si vzal za manželku sám, když vzpoura Abšalomova i Šebova byla úspěšně potlačena a jejich iniciátoři popraveni, když Bet-sabé porodila Davidovi druhého syna, který dostal jméno Salamoun a stal se po Davidovi králem. Dříve nebo později to pozná každý, kdo nepřestane s Bohem hovořit, že Bůh odpovídá.

MODLITBA

Hospodine, Ty, který jsi odpověděl Davidovi, Ty, který jsi odpověděl Ježíši Nazaretskému – odpověz i nám, když k Tobě voláme ve svém trápení. Dej nám poznat, že dílo svých rukou neopouštíš a Tvoje ruka není krátká na spasení, ale dosáhne do každé naší nouze. Amen

Autorem biblického zamyšlení je **Jaroslav Pechar** (*1972), evangelický farář v Praze – Braníku, předtím ve Strmilově. Obrácený v dospělosti a pokřtěný v době studia na teologické fakultě. Je ženatý a má dvě dcery.

NAŠE SBORY

Kroměříž

Když přijdete na bohoslužby do Kroměříže, uslyšíte: "Tož vitajte". Po valašsku. Nebo: "Božkávam". Po slovensku. Nebo: "Dobří den". Po brněnsku s typickým měkkým i. Ale nedočkali byste se přivítání po hanácku. Tak to u nás je. Sbor tvoří lidé, kteří sem přišli odjinud. Nebo jejich rodiče přišli odjinud. Hlavně z Valaška.

Evangelíci se v Kroměříži začali scházet na konci 19. století. V baště katolictví, letním sídle olomouckého arcibiskupa si netroufli dřív přiznat barvu. Brzy vytvořili kazatelskou stanici sboru v Přerově. Scházeli se různě po školách, u Husitů. V některých obdobích měli i samostatného faráře. Možná by to tak bylo dosud, kdyby v roce 1953 nevznikly nové kraje a Přerov se neoctl v Severomoravském a Kroměříž v Jihomoravském kraji. Který církevní tajemník by na koho dohlížel? Tak díky komunistům získali kroměřížští samostatný sbor. Prvním farářem byl Jan Lukáš. On a jeho rodina neměli pořádnou střechu nad hlavou (byt pronajatý od města, všelijaké otravování a šikana), ani sbor neměl pořádnou střechu nad hlavou. V roce 1968 ho vystřídal Jan Horký. Začalo specifické období. Když se tu řekne "za Horkých", vědí všichni, o co šlo.

V dozrívajícím Pražském jaru sbor koupil ruinu řadového jednoposchodového domu ve středu města a opravil ji, na svoji dobu

mimořádně kvalitně a vkusně. S pomocí valašských zedníků i německých mecenášů. Manželé Horcí se věnovali nadšeně a kvalifikovaně církevní hudbě. Byli jádrem týmu, který tvořil zpěvník ze 70. let. Ve skřini v presbyterně jsem našel několik balíčků materiálů z jeho přípravy. Korespondenci se skladateli, rané verze textů našich písní, další sloky, které se už do zpěvníku nedostaly.

Tak cenný materiál! My prostě vezmeme zpěvník do ruky a zpíváme. Ale kolik je za tím práce! Zavolali jsme Láďovi Moravetzovi a on ty balíky odvezl a náležitě uložil. Sestra Pejlová, která studovala zdejší státní konzervatoř, z nich čerpala materiál pro svoji absolventskou práci, když tu ještě byly. Doufám, že není poslední, kdo to zkoumal.

Tak se dostáváme k několika zvláštnostem kroměřížského sboru. Byla tady "za Horkých" a potom hodně přítomná církevní hudba. Zpěvník, kursy varhaníků, seniorátní sbor za minulého režimu. Za toho nového Církevní konzervatoř. Začínala ve sborovém domě. Bylo mnoho nadšení a plánů a málo zkušeností. Horcí odešli v r. 1992 do důchodu, konzervatoř tvořilo asi 12 nadšených studentů a pár učitelů, vše se odehrávalo kolem pingpongového stolu v presbyterně.

Přišel čas pro přechod ke standardnímu fungování školy. Spoustu práce, potu, slz i nadějí tu nechal v té době Jan Jun. Zprvu církev měla představu, že bude i ředitelovat i farářovat (obojí na částečný úvazek). Naprosto nerealistickou. Ve škole byl od rána do večera, farářskou práci dělal po nocích. Ve sboru ho po čase nahradila Pavla Hudcová, která sem dojížděla z Uherského Hradiště. To už byl farářský úvazek poloviční.

Jan Jun vydržel to vypětí na konzervatoři tři roky. Já jsem tam nastoupil po něm a vydržel to jenom rok. Tak v září 1996 na faře bydlel neurotizovaný a vyčerpaný exředitel, farářka Hudcová zkrátka následovala svého muže na Vsetín. Ti dva, sbor a zkrachovalý ředitel, na sebe takříkajíc zbyli. Zvolili mě

za faráře, jsem tam dosud. Jako často manželství těch, kdo "na sebe zbyli", bývají dobrá, tak podle mého mínění i toto.

Zvláštnosti kroměřížského sboru tím ale nekončí. Bylo tu místo na půl úvazku. Druhou půlku jsem naplňoval ve své druhé profesi jako psycholog. Možná, že v budoucnu to bude obvyklejší model: farář si bude muset část svého chleba opatřovat i jinde. Mám s tím dobrou zkušenost. Když jsem chystal kázání, asociací, s čím vším se biblický text propojuje v reálném životě, bylo až moc, musel jsem to krotit. Píšu to v minulém čase. Před třemi lety jsem psychologickou práci ztratil, sbor se zachoval ohromně, nabídl mi celý úvazek – ač celý farář je dnes už pěkně drahý luxus. Takže: mezi Hanáky Valaši, Slováci, Brňáci. Mezi katolíky evangelíci. To je asi jeden z důvodů, proč jsme tu jako velká rodina. Sbor je maličký, vloni jsme napočítali 169 členů. K bohoslužbám se scházelo v průměru 23 lidí. V týdnu děti, konfirmandi (ne každý rok). Biblická hodina jednou za měsíc před staršovstvem. Jednou za měsíc sborová káva. Takový normální malý sbor, který se jakž takž drží. Máme i nezmary a starosti. Jádro sboru tvoří staří lidé. Jejich děti ani vnoučata většinou ve sboru nejsou. Ti mladí, které potkáte na bohoslužbách, sem přišli z jiných sborů, nebo jsou to hledači, kteří tu zakotvili.

Potud "takový normální sbor". A ještě zbývají zvláštnosti. Ve městě je velká psychiatrická léčebna. Mnohokrát za rok zní do telefonu hlas kolegy: "Mám tam v léčebně jednoho člověka z našeho sboru, mohl bys za ním zajít?" Už Jan Lukáš často zámířil do některé ze secesních budov léčebny. V 60. letech vedl s psychiatry a psychology dialog o člověku, jeho údělu. I jeho následovníci. Sbor se s tím srovnal, že na bohoslužby přicházejí často lidé z léčebny, jednou, párkrát; máme i "známé firmy", které se vracejí, protože těžké psychické nemoci jsou chronické.

Vidíte, znovu a znovu se opakuje ten vzorec: ti lidé ve sboru si toto nevybrali, tak to přišlo, oni se s tím po křesťansku vyrovnali. "Tož, dobré", řekli by ti naši Valaši na Hané. Já o tom píšu v první osobě a moc osobně. Brňák s Valachy na Hané, už 17. rok. Zkoušel jsem to psát i objektivněji, ale nešlo mi to přes pysky, vlastně přes prsty na klávesnici. Brňákům jsem uměl o Kroměříži napsat jenom takto, osobně. Tož tak.

Ivan Ryšavý

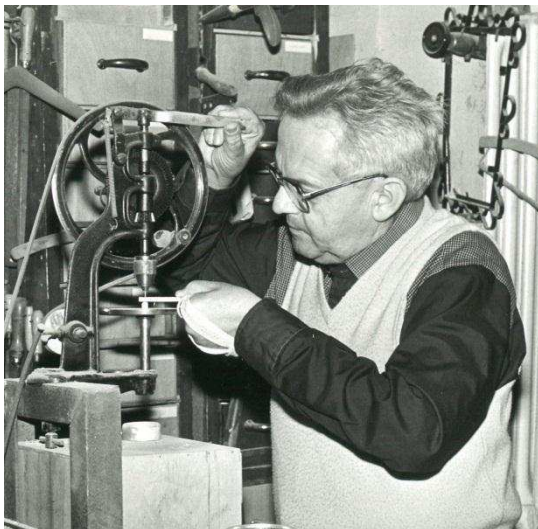
ŽILI MEZI NÁMI

Nezapomenutelný Míla Michal

Je to skoro neuvěřitelné, že letos 25. dubna už to bude dvacet let, co zemřel PhDr. Bohumil Michal. Jako dnes si pamatuji, že mě jako malou holčičku v roce 1939 maminka zavedla do zadního sálu v Blahoslavově domě (sbor ještě nebyl rozdělený) a v nedělní škole jsem se dostala do skupinky bratra Míly. Od té doby, dalo by se říct, že aniž bych si to uvědomovala, ovlivnil celý můj život. Nedělní školu jsem nemohla žádnou neděli vynechat, protože bratr Míla po biblickém výkladu a zadání „zlatého verše“, který jsme uměli všichni nazpaměť, měl vždycky připraveno napínavé vyprávění, třeba z knihy džunglí

nebo jiné dobrodružné literatury pro děti. A jak uměl vyprávět! Viseli jsme mu na rtech a byli napnuti, jak to bude dál.

Jeho tatínka jsem taky znala, protože ing. Bohumil Michal vedl nedělní školu na Pellicově ulici, a když nastala vánoční slavnost, pro kterou se otevřely spojovací dveře zadního sálu s kostelem a my děti jsme zaujaly po skupinkách místa kolem stolů, které se tam přestěhovaly, tak to všechno organizoval. Mám jeho výraznou osobnost spojenou se sváteční vánoční atmosférou. Mílovu maminku Marii, rozenou Pyšnou z Jimramova, jsem poznala až jako studentka.

Dodnes mám v albu nalepenou fotografii z 8. června 1941, tedy z mé 3. třídy, jak naši sedmičlennou skupinku z nedělní školy bratr Míla vyfotografoval, pak fotografie nalepil pro každého z nás do tvrdých desek a opatřil potřebnými daty. Měl zkrátka charisma. Jeho nejlepší přítel byl Jenda Firbas, který vedl skupinku, do níž v nedělní škole chodil můj bratr. Teprve o moc později jsem se dozvěděla, že oba chtěli být misionáři podle vzoru Alberta Schweitzera, a tak se po maturitě na chlapeckém gymnáziu na Poříčí v roce 1939 dali zapsat na medicínu. Jenže 17. listopadu Němci vysoké školy zavřeli, a tak se oba přátelé rozhodli studovat angličtinu na Institutu moderních řečí, protože to se jim bude jako misionářům hodit. Ale dopadlo to jinak. Po válce se Míla Michal přihlásil na filosofickou fakultu Masarykovy university na obory angličtina – psychologie – sociologie. Ze sociologie u profesora Inocence Arnošta Bláhy v roce 1949 promoval. Jeho disertační práce má název "Zájmy studentů" (Pokus o psychologicko-sociologický rozbor). Pro Jendu Firbase se angličtina stala životním posláním a stal se nejlepším fonetikem, kterého si chtěli vzít do Oxfordu.

Po promoci se Míla Michal stal sekretářem středoškolské YMCY, a tady jsem se s ním znovu setkala. Nemohu zapomenout na přednášky, které organizoval v Masarykově studentském domově v Brně na Cihlářské ulici. Jako studenti gymnázia jsme se dovídali stále něco nového o architektuře, o literatuře, o umění, o V.V. Štechovi, o cizích zemích. Byly to nezapomenutelné čtvrteční podvečery. A abych nezapomněla - na Mílově besedě o Holandsku, které mohl v roce 1946 navštívit, a potom o své návštěvě, o níž vyprávěl na večírku v Losově sále, jsem se seznámila se svým budoucím mužem. Také si pamatuji, že jsem si k Michalovým na Lerchovu šla

vybrat z hromady bot, které po válce poslala YMCA z Ameriky jako dar a pomoc naší zemi. Chodila jsem potom v těch střevících celé gymnázium.

Mílu Michala jsme my mladí uznávali jako svůj vzor. Co řekl, to platilo. Chtěli jsme ho napodobit, chtěli jsme být jako on, moji spolužáci, moji vrstevníci, jeho žáci. Byl to muž štíhlý, nenápadný, mladistvého zjevu. Kdo byl pozván k Michalovým do Mílova pokoje, mohl obdivovat jeho rozsáhlou knihovnu, která zabírala celou jednu dlouhou stěnu od podlahy po strop. To bylo království knih. Vzpomínám si, že v té době jsme museli na naší zahradě porazit vysoké smrky a můj otec z nich dal nařezat prkna. Slovo dalo slovo a mohla jsem budovat podobnou knihovnu, jako měl Míla. Když bylo všechno zafalcováno a namořeno, nevěděla jsem, jak upevnit vodorovná prkna. Pomohl Míla, přispěchal, přinesl s sebou vrtačku, navrtal zdiřky, nasadil úchytky a knihovna mohla začít sloužit. Vlastně ty police mám dodnes. On byl manuálně ohromně šikovný.

Když byla YMCA komunisty zakázána, pozbyl Míla Michal místo a učil náboženství. V roce 1950, rok před maturitou, jsem se přihlásila jako vychovatelka na tábor evangelické církve do Bílého Potoka. Míla Michal na tom táboře působil jako zdravotník. Museli jsme všichni ráno kloktat slanou vodou, a vůbec o děti i o nás vedoucí starostlivě pečoval.

Po letech konečně našel trvalé místo nejprve jako vychovatel, pak jako pedopsycholog v Dětském diagnostickém domově v Brně-Hlinkách. V roce 1957 se oženil s Jiřinou Vikovou z Liberce. Narodil se jim syn, taky Bohumil, v roce 1959, a dcera Marie o čtyři roky později.

Nemohu zapomenout ještě na jednu jeho aktivitu - SOS dětské vesničky. V roce 1968 jsme se spolu sešli v přípravném výboru pro výstavbu SOS dětské vesničky v Brně-Medlánkách. On odborník psycholog, a já jsem o téhle občanské aktivitě mohla jako redaktorka vysílat v Československém rozhlasu. Dokonce jsme byli společně s předsedou našeho výboru panem Stanislavem Šulcem a ředitelkou dětského domova Dagmar paní Alicí Larinovou vybírat místo pro SOS vesničku ve Chvalčově, protože tam nám nabízeli ke stavbě několik míst. Tehdy doktor Michal prohlásil, že by to nemělo být místo, které bylo někomu vyvlastněno, protože by to nebylo šťastné místo, a taky že bychom se měli zeptat místních obyvatel, kde by si ve Chvalčově postavili svůj dům. Oběma jeho návrhy se výběrová komise řídila. SOS dětská vesnička ve Chvalčově byla tehdy postavena, ale v Brně se jenom poklepalo na základní kámen. Komunisti Sdružení SOS dětských vesniček v roce 1975 zakázali.

Míla Michal pracoval v Dětském diagnostickém domově bezmála třicet let. Ale nadmíru se věnoval i svým dětem, dětem svých sourozenců a přátel. Vzpomínám si, že stavěl „malý svět“, vláčky, auta a krajinu kolem, a dělal to každý rok. Aby to nebylo vždycky stejné, tak vymyslel knihu, kde to všechno zakreslil, a děti, které se přišly na to podívat a hrát si, se k tomu nákresu podepsaly. Malý svět jsem chodila k Michalovým obdivovat i se svou malou dcerou. Měla jsem od tatínka prázdnou knihu s křídovými papíry a nevěděla jsem, co do ní psát, a tady u Michalových jsem přišla na to, k čemu ji použiji. Od té doby máme knihu hostů.

Když šel dr. Bohumil Michal do důchodu, věnoval se své zálibě a pracoval se dřevem. Z krásného dřeva vyráběl šperky a dokonce i lepenkové krabičky na ně. Jednou mi řekl: „Nepotřebujete novou střenku na nějaký starý nůž?“ Udělal nám novou střenku z akátového dřeva na chlebový nůž. Kdykoliv krájím chleba, vzpomenu si na Mílu. Nemohu být dost vděčná za všechno, co jsem skrze něho přijala. Celý život jsem nevěděla, že se narodil 25. června 1919 a že měl srdeční vadu – srdce měl vpravo. Já bych řekla, že to bylo znát na každém jeho kroku, protože měl srdce na pravém místě.

Eva Šimková

OSOBNOSTI ČESKÉ REFORMACE

Lukáš Pražský (cca 1460 – 1528) - I

Byl jedním z nejvýznamnějších teologů Jednoty bratrské. O jeho původu a dětství nevíme nic. Všeobecně se předpokládá, že se narodil v Praze někdy kolem r. 1460.

Studoval na pražské universitě, hlásil se k podobojí. S výhradami ke stavu společnosti i církve hledal, kde by se více mohl dozvědět o Pravdě, která by mu ukázala cestu ke spasení. Dostal se k dílu Petra Chelčického. Jeho spisy prostudoval důkladně, velice na něho působily. Ale ani pak nebyl zcela uspokojen, začal postrádat společenství lidí stejně hledajících. Toužil po nich naléhavě: „byť pak i za mořem byli, šel bych, neb vím, že Bůh má své lidi pravdy.“ Když se pak dozvěděl o Bratřích, vydal se za nimi, aby je poznal. Našel u nich dlouho hledaný poklad a vstoupil mezi ně. Brzy se stal pro Jednotu velmi potřebný.

Dosavadní působení Jednoty stálo na zásadách bratra Řehoře, a to prostého způsobu venkovského života (odmítání účasti na správě obcí a měst, na obchodu a vojenské službě). Avšak tyto principy se začínaly dostávat do střetu s praxí nové doby. Jednota rostla a získávala příznivce i mezi šlechtou. Ta Jednotu chránila a podporovala, ale zároveň požadovala na svých panstvích spolupráci Bratří na správě obcí. Často to bylo i v zájmu samé Jednoty. Rozvoj měst se neobešel bez rozšíření řemesel, v tom nestáli Bratři stranou, ale dosud platné normy jim bránily účastnit se správy měst. Situaci ještě zhoršovalo, že mladší generace Řehořův program neuznávala. Bylo nutné další směřování Jednoty projednat na synodě. Stalo se tak v Brandýse nad Orlicí (1490), ale výsledek rokování nevedl ke všeobecné shodě. Právě tam Lukáš pochopil, že základní otázkou sporu je, zda život odvrácený od světa, jakým dosud Jednota žila, přináší nějakou zásluhu před Bohem. A odpovídá, že žádné utrpení ani sebezapření nevede ke spasení, jen oběť Syna Božího. Ačkoliv i vnější okolnosti dávaly za pravdu novým názorům, spor, ve kterém se výrazně angažovala generace mladých kolem Lukáše, se táhl dalších 6 let a nakonec způsobil rozkol v Jednotě a odloučení mezi většinou (velkou stránkou) a menšinou (malou stránkou), který nikdy nebyl úplně překonán.

Roku 1494 pověřila Jednota nadějného teologa prací v Mladé Boleslavi, s posláním starat se i o příznivce v Praze. Záměrem Bratří bylo však také učinit z Boleslavi další významné středisko v Čechách, vedle Litomyšle. Brzy byl tento úmysl podepřen rozhodnutím příznivě nakloněného boleslavského panstva předat Jednotě sedmdesát let neužívaný a tedy zpustlý minoritský klášter. Ten ovšem potřeboval k obnovení velké úsilí. Bratři však získali v klášterním kostele velký shromažďovací prostor a z ostatních budov mohli vybudovat nejen bratrský dům s hospodářskými budovami, ale později i školu, hřbitov a nakonec i tiskárnu. Lukáš, člověk horlivý, velmi pracovitý a energický, už v Boleslavi zůstal a odtud vedl všechnu svou další činnost. Jeho nevšední schopnosti ho brzy přivedly do úzké rady Jednoty, později se stal jedním ze čtyř starších (biskupů) a r. 1518 jako nejstarší v úzké radě předsedou a tím i sudím, v čele Jednoty. Ačkoliv byl především bohoslovec, zabýval se každou oblastí, kterou považoval pro existenci Jednoty za nezbytnou. Tak řešil i otázky správní, kázeňské, liturgické a hospodářské. Zabýval se výchovou dětí a mládeže. Prosazoval zavedení pevných řádů, které by byly závazné pro jednání členů Jednoty, jak prostých, tak šlechticů. Sestavil agendu ordinování kněží a jáhnů, zavedl pravidelné čtení starých církevních perikop, přál si, aby se dodržovaly časy postní a liturgický rok. Na rozdíl od dosavadních prostých bohoslužeb rád při nich používal hezké věci, jako ubrusy, svíce, pěkné nádoby. S takovými novotami někdy narazil na nesouhlas, přesto je tak odhodlaně prosazoval, až ho někteří přezdívali bratrským papežem.

Na konci století navštívil Itálii, aby poznal lépe Valdenské v jejich domovině a katolickou církev ve jejím centru, v Římě. Mezi Valdenskými pobyl delší čas, pravděpodobně ve Florencii se stal i svědkem upálení G. Savonaroly. Ačkoliv poznal na své cestě mnohé, zdá se, že očekával více. Došel však k poznání, že není důvod hledat nové podněty jinde, mimo Jednotu.

Lukáš věnoval i velkou péči bratrskému zpěvu. Považoval píseň, odpovídající bratrské zbožnosti, za nezbytnou součást bohoslužeb. Proto Bratři nepřebírali písně cizí, ale zpívali písně vzniklé v jejich sborech, určené pro sbor. Lukáš sám skládal písně od svého vstupu do Jednoty a složil jich kolem osmdesáti. S takovou podporou vyšel v r. 1501 tiskem první český bratrský kancionál.

Ladislav Hájek, dokončení příště

LIDÉ VE SBORU

Brno I

03.4.	Adam Hladký	60 let
06.4.	Věra Přikrylová	81 let
08.4.	Květoslava Vágnerová	84 let
10.4.	Eva Přikrylová	78 let
10.4.	Vlasta Žižková	93 let
13.4.	Eva Langerová	75 let
16.4.	Andrea Smejkalová	30 let
17.4.	Jiří Hájek	30 let
18.4.	Martin Rumíšek	40 let
18.4.	Božena Vymazalová	82 let
22.4.	Květa Vondráčková	75 let
23.4.	Věra Novotná	86 let
24.4.	Jan Fleischer	77 let
29.4.	Antonín Mřskoš	89 let
29.4.	Jana Švancarová	30 let

Pokřtěni byli:

- 26.2. Jiří Hájek, nar. 2009
- 26.2. Samuel David Blažek, nar. 2011

Rozloučili jsme se:

- 8.3. Miloš Paseka, nar. 1933
- 9.3. Drahomíra Sládková, nar. 1928
- 20.3. Jan Horvath, nar. 2012

Brno II

2.4.	Eva Pašková	75 let
2.4.	Petr Sedláček	40 let
3.4.	Marie Pavlíková	91 let
4.4.	Charlotte Szotkowská	73 let
5.4.	Věra Sochová	82 let
6.4.	Jaroslav Nedbálek	71 let
6.4.	Jan Licka	40 let
7.4.	Lubomír Ryšavý	86 let
7.4.	Emilie Petrgalovičová	76 let
8.4.	Eliška Haklová	75 let
9.4.	Zdeňka Burešová	73 let
13.4.	Hana Bůžková	78 let
13.4.	David Šebesta	40 let
15.4.	Milada Čechová	86 let
15.4.	Michal Dirhan	60 let
17.4.	Karel Svozil	89 let
17.4.	Radomil Krajs	81 let
18.4.	Dagmar Mrňáková	77 let
19.4.	Blažena Kadlecová	80 let
19.4.	Anna Vlková	10 let
20.4.	Josefa Spáčilová	87 let
21.4.	Valerie Ženatá	40 let
23.4.	Vlastislav Vondrouš	70 let
23.4.	Aleš Kadlec	50 let
26.4.	Jaroslav Veselský	81 let
28.4.	Lydie Řezáčová	87 let
29.4.	Věra Freiburgerová	92 let
30.4.	Maxmilián Osvald	88 let

Zemřela sestra Anna Pučálková

V pátek 9. března, několik dnů před svými narozeninami, odešla na věčnost naše milá setra v Kristu a maminka dvou již dávno dospělých dětí, babička, prababička, paní Anna Pučálková, roz. Plívová. Byla určitě nejstarší pravidelnou účastnicí života českobratrského evangelického sboru v Brně – Židenicích. Měla svatbu v kostele v roce 1935, ale její konfirmační slavnost se odehrála ještě ve staré modlitebně. Sama už se narodila v Brně, ale tatínek a maminka pocházeli z Olešnice a Křténova. Už před lety jsme se rozloučili s manželem zemřelé, MUDr.

Antonínem Pučálkou, naším dlouholetým presbyterem. Vídali jsme je stále spolu, společně také navštěvovali staré, nemohoucí a nemocné členy židenického sboru, kde bydleli v domku po rodičích. Navštívené těšili, radili jim, měřili tlak a pomáhali, jak se dalo. Vše mohu dosvědčit i u mých dávno zemřelých rodičů. Než se manželé Pučálkovi vrátili do Židenic, působili oba v Krnově a Jindřichově ve Slezsku, se zaujetím jsme poslouchali jejich vyprávění o tehdejší životě v poválečném pohraničí. Rádi také hovořili o tom, že si řádové sestry v Krnově vybrali jako osobního lékaře manžela zemřelé a po narození dcery jim po evangelickém křtu vystrojili hostinu. V Setkávání č. 8/2006 je otištěn rozhovor se sestrou Pučálkovou, kde v závěru vyznává: „Židenický sbor je můj druhý domov... Vždy jsme věřili, že jsme v Božích rukou, že nás Pán chrání a opatruje.“ Pohřební pobožnost vykonal v den nedožitých dvaadevadesátin zemřelé v pátek 16. března farář Pavel Kašpar v evangelickém kostele v Brně-Židenicích.

Jiří Novák

DÍKY A PROSBY

Bože Otče, dárče života, tobě se bude každý člověk zodpovídat. Před tebou nelze nic skrýt. Jak jsme nakládali se svěřeným darem života? Co jsme vykonali dobrého? Jak jsme využívali svůj čas? To nikdo neposoudí úplně dobře, jenom ty sám. Ty jsi soudce nejvyšší, soudce nejpravdivější.

Pane Ježíši Kriste, častokrát tápeme, častokrát se rozhodujeme špatně, častokrát jsme sobečtí a pohodlní. Je pro nás někdy obtížné následovat tebe, který jsi plný lásky, který hledáš zbloudilé a uzdravuješ bezmocné. Prosíme, smiluj se nad námi, vysvobod' nás z naší zahleděnosti do sebe a dávej nám sílu sloužit našim bližním.

Duchu svatý, naplňuj nás svou mocí. Občerstvuj nás a posiluj. Dávej nám radost i moudrost. Ať nenahráváme zlému, ale milujeme to, co je dobré. Láska a pokoj ať vítězí! Amen

Úvodní modlitba z neděle 29. 1. 2012 ve sboru v Brně-Husovicích

Hudební nešpory v Červeném kostele - jubilejní desátý ročník

Ano, vstupujeme už do desáté sezony. Myšlenka pořádat hudební nešpory, při kterých bude k posluchačům v tomto nádherném architektonickém skvostu, kterým kostel Jana Amose Komenského bezesporu je, promlouvat hudba a slovo, a v neposlední řadě také naše snaha pomoci nestátním organizacím pracujícím v sociální oblasti, došla naplnění v dubnu 2003. Nápad organizátorů, kterými jsou sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno-Husovice, našel pochopení také u hudebníků, a v průběhu let se zde vystřídala řada umělců. Namátkou některé jmenuji: Janáčkovu kvarteto, Richard Novák, Čeští komorní sólisté, Bratislavský chlapčenský zbor, Czech virtuosi, Kantiléna - sbor dětí při FB, Wallingerovo kvarteto, QVOX, Gentlemen Singers Hradec Králové, Brněnský kontrabasový orchestr, Petr Kolař, Brněnský filharmonický sbor Beseda brněnská, Čelisti z Bratislavy, Detský spevácky zbor Slovenského rozhlasu Bratislava, Joan De Vee Dixon a Kristen Cooper z USA, Barbora Vtípilová a Rachel Heymans z Berlína a další. Biblické slovo promlouvali naši faráři - Olga Tydlitátová, Jiří Gruber a Štěpán Hájek. A že vybraná sbírka dorazila tam, kde byla potřeba, o tom svědčí děkovné dopisy obdarovaných. Jsou to střediska Diakonie ČCE v Brně, v Kloboukách u Brna a v Myslibořicích a občanská sdružení Gabriela - Hospic sv. Alžběty, Naděje v Brně, Handicap Brno, Labyrint - sdružení pro integrovanou výchovu slyšících a neslyšících dětí a Arcidiecézní charita v Praze - stavba a vybavení česko-ugandské nemocnice. Téměř od začátku projektu jsme měli také finanční podporu Jihomoravského kraje a statutárního města Brna, několikrát pomohla zdvojnásobit vybranou sumu Nadace Divoké husy, firma W.I.P. sponzorovala část výlepu plakátů a partnerem některých večerů se stala OSA. V průběhu let se ustálil počet večerů, který každoroční projekt obsahuje, totiž jarní a podzimní část, vždy první neděli v měsíci (duben - červen a říjen - prosinec).

Jubilejní desátý ročník, který se koná pod záštitou hejtmána Jihomoravského kraje Michala Haška, otevře na Květnou neděli 1. dubna 2012 v 19.30 hodin Dómský komorní sbor Brno a Brněnský filharmonický sbor Beseda brněnská pod vedením Dagmar a Petra Kolařových. Uslyšíme Křížovou cestu s Matkou Páně od Zdeňka Pololánika na texty Běly Schovancové a kantátovou tvorbu pro smíšený sbor od Johanna Sebastiana Bacha. Obdarováno tentokrát bude středisko Diakonie ČCE Betlém v Kloboukách u Brna, kde s láskou a příkladným nasazením pečují o dospělé lidi s těžkým tělesným postižením, a Domov Narnie v Morkůvkách, který poskytuje sociální a výchovnou péči dětem s vážným mentálním a kombinovaným postižením. Biblické zamyšlení bude mít Jiří Gruber.

Na další večery roku 2012 naše pozvání přijali: varhaník Martin Jakubíček a jeho hosté z Brna, smyčcové Graffovo kvarteto, Boni pueri - Český chlapecký sbor z Hradce Králové, barokní ansámbl Musica bellissima z Prahy a

violoncellista Jan Pospíšil a jeho hosté ze Slovenského národného divadla z Bratislavy.

A mně už nezbyvá než vás co nejsrdečněji na Hudební nešpory do Červeného kostela pozvat.

PS: Za devět let konání tohoto projektu bylo vybráno a odevzdáno 415.728 Kč. Všem, kteří přispěli, mnohokrát děkujeme.

Lydie Pospíšilová

Kavárnička v dubnu

středa od 15 hodin, Opletalova 6

- 4. 4. Pěkné snímky ze slovenských hor promítne bratr Jan Franců
- 11.4. A léta běží, vážení...jak život ubíhal od dětství po současnost nám bude povídat sestra Zora Ondrová
- 18.4. Malý koncert v podání studujících konzervatoře
- 25.4. Vyprávění bratra faráře Jana Pokorného

Klub otevřených dveří

čtvrtek od 10 hodin, Opletalova 6

- 5.4. Setkání na Zelený čtvrtek (tvoření i zastavení)
- 19.4. O účtě s paní Janou Slámovou

ZE SBORU BRNO - HUSOVICE

Farní sbor ČCE v Brně-Husovicích, Netušilova 26 vás zve na XIII. ročník festivalu

HUSOVICKÝ DVOREK

neděle 15. 4.

Teátr Víti Marčíka – Labyrint světa

Jan Valer, obrazy

neděle 22. 4.

divadlo Kufr – Velký fuk

Marie Vrbová, obrazy

neděle 27. 5.

Vladimír Hauser – O strašlivých pirátských myšácích

Miroslav Buček, obrazy

pátek 1. 6. Noc kostelů

Divadlo DNO – Svět podle Fagi (19:00) Hospodin (21:00)

neděle 3. 6.

F Teatr (divadlo Facka)

Cirkus dell´arte aneb Harlekýno strůjcem manželského štěstí

Radka Zábojová, Soukromé objevy / výtvarná autoterapie

Není-li uvedeno jinak, program začíná v 9:00 bohoslužbou, následuje vernisáž výstavy a divadelní představení. Podrobný program Noci kostelů na www.nockostelu.cz . Stránky sboru: www.ccehusovice.cz

ZE SBORU BRNO - ŽIDENICE

V pátek 24. února 2012 proběhlo v židenickém sboru setkání zainteresovaných členů a přátel sboru na téma „Co dělá evangelíka evangelíkem?“ Úvodní slovo na toto téma si pro nás připravil pozvaný host – farář Petr Gallus z evangelického sboru v Sázavě. Jak sám řekl, své poznávací znaky evangelictví vyjádřil v osmi tezích, jejichž znění je záměrně trochu provokativní, aby snáze vyvolalo diskusi.

A co že je podle Petra Galluse pro nás evangelíky příznačné?

- 1) Nejsme katolíci - máme odlišnou věrouku, naši faráři se mohou ženit aj.
- 2) Prostota bohoslužebných prostor - žádné sochy a obrazy
- 3) Omezení na slovo a intelekt - soustředění na slovo, malý důraz na prožitek
- 4) Bible jako jediná autorita - není však považována za přímé Boží slovo, což dává možnost různým výkladům
- 5) Svoboda vůči všem autoritám - hlavou evangelické církve je Kristus. Do jaké míry je však tato teorie použitelná v každodenním životě?
- 6) Absolutní pluralita názorů - téměř neexistuje stanovisko, které by bylo závazné pro celou církev
- 7) Presbyterně-synodní uspořádání - hlavou církve není papež, nýbrž synod
- 8) Členství v evangelickém sboru - dobrovolné, pro ty, kdo si to sami přejí, vědí o svých problémech a snaží se s nimi zápasit

Pronesená slova vskutku vyvolala živou diskusi, kterou moderovala Jana Nechutová. Ukázalo se, že jsme nositeli znaku 6, protože zazněly názory typu: „naše svoboda je až těžko unesitelná, papež s jednoznačným stanoviskem by byl úlevou“, „reformace trochu vylila dítě i s vaničkou“, „Kalvín doporučil vyhodit z kostela všechno, kromě lidí“, „v katolictví přežívá řada pohanských pověr“ a oproti tomu názory: „vyvarujme se zevšeobecňování, katolíci jsou

pro nás v leččems příkladní“, „nejsme římsští katolíci, ale katolíci vlastně jsme“, „nechybí nám něco při srovnání s katolíky?“, „v naší silně ateistické společnosti je žádoucí usilovat o ekumenu mnohem víc, než si hrabat na vlastním písečku“, „chceme tvrdit, že Bible je pro nás jediná autorita, ale to bychom ji museli chtít víc znát, jinak si Bibli vykládá každý po svém, jak se mu to pro danou situaci hodí.“ Někdo moudrý kdysi prý řekl: „Pověz mi, z jaké jsi sociální třídy, a já ti řeknu, jaká je tvá teologie.“ V průběhu těchto někdy kontroverzních názorů byl zmíněn i nejednotný postoj naší církve k otázkám týkajícím se homosexuality, potratů apod. Otázek by bylo ještě asi mnoho – ozvala se i věta „mně se líbí, když se hádáme“, avšak čas nás tlačil a tak Jana Nechutová ukončila večer slovy: „Děkuji řečníkovi i vám všem přítomným a doufám, že to nebyl pro vás ztracený čas“. S odstupem času dodávám: „Pro mě, vyrostlé v církvi, snad ne, ale mám obavy, zda současný bezbřehý pluralismus a individualismus osloví v budoucnu dostatek lidí natolik, aby svými financemi udrželi evangelickou církev při životě.

Jana Slámová

KNIHA

Hrubá Vrbka

Během nedlouhé doby se už podruhé objevuje v našem měsíčníku Setkávání zmínka o Hrubé Vrbce na Horňácku. Poprvé se to týkalo tamního sboru ČCE, původně augsburského (luterského) vyznání, o článek jsme požádali evangelického faráře z Vrbky Mojžíra Blažka.

Tehdy jsme ještě nevěděli přesné datum, kdy vyjde kniha Ing. Jarko Pavlíka, kterou vydal obecní úřad k 650. výročí první zmínky o obci. Tam je také k dostání. Podnět k sepsání dala tehdejší starostka Mgr. Anna Černobýlová, nynější starosta JUDr. Stanislav Prášek se zúčastnil závěrečných prací a napsal úvod. Kniha má téměř 370 stran včetně fotografických příloh, místy uvádí řadu statistických dat, která jsou zajímavá zvláště pro místní lidi.

Nejprve několik slov o autorovi. Jarko Pavlík žije v Brně-Černovicích a pokládám si za čest, že mohu patřit k jeho přátelům, už pro naše společné zájmy o historii a hlavně Horňácko. Jeho rod pochází právě z Hrubé Vrbky, i když on už téměř osm desítek let prožil v Brně. Jeho otec byl rodákem z uvedené obce. Ves je asi z poloviny evangelická a z druhé poloviny katolická, celkově má asi 700 obyvatel. Jeho otec se stal římskokatolickým knězem a v období přestupového hnutí přestoupil k Církvi československé husitské, která měla základ v katolickém modernismu. Pak významnou část života prožil jako farář v Židenicích a v Brně-Černovicích. Jeden ze dvou jeho synů přilnul k ČČSH, která má dnes velice blízko k reformačnímu učení. Sám je stále činný v náboženských obcích v Černovicích a Židenicích, nevynechal

žádné shromáždění, pokud nebyl na služebních cestách mimo naši republiku. Materiál pro knihu shromažďoval několik roků a texty obsahovaly ještě asi dalších 300 stran, redakční rada vše zredukovala a jsou uvedeny jen na přiloženém DVD. Rádi vzpomínáme na autorovu milou, v minulém roce zemřelou manželku Maňenku.

Z knihy se jen letmo dotknou některých kapitol, zvláště těch o křesťanství a o slavných rodácích. Do Setkávání o tom píšu hlavně proto, že v Brně žije řada potomků rodáků z uvedené obce, uvádím jen namátkou některá příjmení: Jagoš, Pellar, Keřkovský, Holý, Maňák.

Knihla obsahuje zprávy od začátku existence obce, uvádí, že název vznikl od vrb rostoucích na břehu potoka, a pověst, jak ji založili dva muži, Tomáš (Tomeš) a Pavel (Pavlík), kteří se zabývali rolnictvím, a jejich společenství se zvětšovalo na obec. Nyní je tam 15 Tomešů a 13 Pavlíků.

Autor vychází z archeologického bádání, pak píše o válečných hrůzách, o obsazení Turky, Tatary, Maďary až k dnešní době. V reformační době zde byly vlivy luteránů, reformovaných, a v obci existoval sbor staré Jednoty bratrské. Příchodem Magnisů pak začala protireformace. Po vydání tolerančního patentu (1781) se značná část Vrbčanů přihlásila k augsburskému vyznání (Javorničané zase k reformovanému). Prvním pastorem byl od července 1782 Ondřej Skultěty. V roce 1918 se obě větve sloučily v ČCE a tento živý sbor s Velkou existuje dodnes.

Musím zde zmínit i židovství, jak je popisuje J. Pavlík. Židé zde žili už od přelomu 16. a 17. století, v roce 1909 zde měli v patře domu č. 34 synagogu. Po holocaustu se nevrátil už nikdo.

Novodobě v obci sídlí pravoslavný monastýr se sedmi mnichy. Je to proto, že z Vrbky pochází někdejší kněz CČS, pozdější biskup, zakladatel Pravoslavné církve u nás Gorazd II. (Matěj Pavlík), popravený za ukrývání atentátníků na říšského protektora R. Heydricha. Katolíci měli dříve farnost ve Velké n. Veličkou a nyní v Kuželově, ve Vrbce kostel nemají.

Kniha se ještě zmiňuje o významném folklóru na Horňácku v Hrubé Vrbce. Jedná se o výšivky, kroje, lidové hudce a tance. V Hrubé Vrbce žijí odedávna také Romové, vyhlášení hudebníci.

V závěru díla jsou také jména význačných lidí, hlavně rodáků. Čestným občanem je někdejší evangelický farář Emil Pellar, známý též ze Súchovské republiky, dalším čestným občanem je římskokatolický farář Leopold Růžička z Kuželova a už zmíněný biskup Gorazd.

V knize jsou uvedeni také význační lidoví hudci a zpěváci. Jožka Kubík, primáš cikánské cimbálové muziky, má bystu u větrného mlýna v Kuželově. Otec a syn Ňorkovi z Ňorkovy kapely působili také jako nenapodobitelní varhaníci ve Vrbce a v evangelické části Velké.

K nejslavnějším rodákům patří prof. MVDr. Luboš Holý, vědec a významný lidový zpěvák. Zemřel v minulém roce a byl pohřben z kostela na evangelickém hřbitově. Jeho mladší bratr, prof. PhDr. Dušan Holý z FF MU v Brně, je významný národopisec tohoto kraje. V knize je řeč i o rodákovi, evangelickém faráři a mnoholetém kronikáři obce Jiřím Řehákovi a také o současném primáši Martinu Hrbáčovi.

Pavlíkova kniha nám ukazuje horňáckou obec s jejím folklórem, náboženstvím a význačnými rodáky. Je v pravém slova smyslu raritou, jejímu čtení je vhodné věnovat čas.

Jiří Novák

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Na březnové schůzi se nejprve udělal přehled o splněných úkolech a vyslechli jsme informaci o těch, které se dosud řeší. Spokojenost vládla s presbyterní konferencí, bigbeatovými bohoslužbami a výstavou fotografií J. Streita. Mládež a konfirmandi si užili společný víkend ve Strmýchách. Byly naplánovány bohoslužby do konce května a připraveno sborové shromáždění, včetně schválení výroční zprávy a rozpočtu na rok 2012. Staršovstvo také projednalo znění několika dopisů, které odešlou představitelé sboru našim nájmeníkům. Stavební komise připravuje zadání dalších oprav na Pellicově a zřízení WC v Červeném kostele.

Jiří Gruber

Brno II

Březnová schůze staršovstva vzala na vědomí data pro statistické údaje o sboru za r. 2011 pro seniorátní a celocírkevní zpracování. Základní údaje budou uvedeny ve zprávě pro jednání sborového shromáždění v jeho 2. části. - - - Proběhnoucí 1. část jednání sborového shromáždění uložila staršovstvu zjistit a ověřit možnosti úspor ve výdajích za energie ve sboru srovnáním nabídek dodavatelů, případně sjednat dodávky s výhodnějšími podmínkami, než je tomu dosud. - - - Staršovstvo přijalo zprávu o dosavadním průběhu příprav rekonstrukce bytů v obytném domě na Lidické ul. - - - Byl doplněn rozvrh sborových, seniorátních a celocírkevních akcí, které se sboru budou bezprostředně týkat v průběhu letošního prvního pololetí. - - - Staršovstvo se zabývalo konkrétními možnostmi úprav menšího zadního sálu, po jejichž provedení by tento prostor mohly využívat děti v nedělní škole a při vyučování náboženství. - - - Ve sboru se setkal s příznivým ohlasem průběh Holandského dne a bez většího ohlasu proběhla rozsáhlá tematická kontrola požární ochrany.

Jaroslav Vítek

Brno-Židenice

Příprava nadcházející výročního sborového shromáždění, spojeného s opakovanou volbou faráře Pavla Kašpara, představovala značnou část naší březnové schůze. V této souvislosti byla rovněž dokončena revize a doplnění sborové kartotéky. — Po skončení studijního programu indického chlapce Praveena Halabhavi, kterého náš sbor mnoho let podporoval v rámci Adopce na dálku, jsme se rozhodli přispívat na vzdělávání dětí a mládeže ze sociálně slabých rodin prostřednictvím Nadačního fondu Ester, jemuž jsme odeslali první finanční příspěvek 10 000 Kč. — Schválen byl program letošní Noci kostelů (1.6.) v našem sboru, který ve spolupráci s mládeží a dalšími dobrovolníky připravila sestra Romana Špačková. Program je již vyvěšen na oficiálních stránkách Noci kostelů. — Staršovstvo podpořilo návrh bratra kurátora zřídit archiv zvukových nahrávek bohoslužeb a sborových večerů, jež budou k dispozici těm zájemcům, kteří se nemohou bohoslužeb nebo sborových akcí ze zdravotních nebo jiných důvodů sami účastnit.

L. Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 2.4.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:00 náboženství

17:00 dětský klub

19:00 příprava NS

Středa:

13:00 Diakonie 11.a 25.4.

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi

18:00 kurz Beta

19:00 mládež

Čtvrtek:

10:00 klub otevřených
dveří 5.4. a 19.4.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

17:00 třicátníci 15.4.

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 2.4.

Úterý:

13:00 Diakonie 3.4., 17.4.

19:30 setkání střední
generace

Středa:

18:00 biblická hodina

19:15 mládež

Čtvrtek:

15:30 konfirmandi

15:45 vyučování dětí

16:45 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka
7.4.;21.4.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání

v Blahoslavově domě

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 12.4.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 15.4.

Brno – Židenice

Úterý:

16:30 BH pro děti

19:00 starší mládež

Středa:

17:00 konfirmandi

19:00 BH Blansko

19:30 staršovstvo 14.3.

19:00 modlitba se zpěvy
z Taizé 21.3.

Čtvrtek:

17:30 mladší mládež

19:30 biblická hodina

Pátek:

20:00 setkání sboru
host Petr Sláma 30.3.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání

v modlitebně

18:30 pěvecký sbor

	Brno I	Brno II	Brno – Husovice	Brno – Židenice
1.4.	Květná neděle BK Marta Židková ČK Marta Židková, křest Rch Marta Židková ČK 19:30 <i>nešpory</i> J. Gruber	BD A Hauserová, NŠ Kuř J. Vítek , VP Tiš 13:45 J. Vítek	Hu Štěpán Hájek ČK 19:30 <i>nešpory</i> J. Gruber	Žd Romana Špačková, VP Bl Romana Špačková, VP Bl 4.4. 19:00 P. Kašpar, <i>pašije</i> , VP
5.4.	Zelený čtvrtek ČK 19:00 Olga Tydlitátová, Marta Židková, <i>pašije</i> , VP	BD 19:00 Jaroslav Vítek, A. Hauserová, <i>pašije</i> , VP	Hu 18:00 Štěpán Hájek <i>pašije</i> , VP	Žd 20:00 Pavel Kašpar, <i>pašije</i> , VP
6.4.	Velký pátek BK 9:00 O. Tydlitátová, VP Rch 17:00 Jiří Gruber ČK 19:00 O. Tydlitátová, VP	BD Jaroslav Vítek, VP Tiš 18:00 J. Vítek, VP BD 19:00 A. Hauserová	Hu 18:00 Š. Hájek, VP	Žd 9:00 R. Špačková, VP Žd 18:00 R. Špačková VP
7.4.	Bílá sobota	BD 20:00 Jaroslav Vítek		
8.4.	Hod Boží velikonoční BK Jiří Gruber, VP ČK Jiří Gruber, VP Rch Jiří Gruber, VP	BD Jaroslav Vítek, VP Tiš 10:30 Hauserová, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
9.4.	Velikonoční pondělí BK 9:00 Josef Veselý	společně s Brno I		
15.4.	První po Velikonocích BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber <i>skautská neděle</i> Rch Jiří Gruber	BD A. Hauserová, <i>Cantate Domino</i> Tiš 10:30 Jaroslav Vítek BD 19:00 Jaroslav Vítek, <i>nešpor s varhanní hudbou</i>	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Marta Židková Bl Jan Asszonyi
22.4.	Druhá po Velikonocích BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber <i>Cantate Domino</i>	BD Jaroslav Vítek Tiš 10:30 A. Hauserová	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Jan Asszonyi
29.4.	Třetí po Velikonocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Jaroslav Vítek Tiš 13:45 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Romana Špačková Bl Romana Špačková
	BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00